

Sygn. akt II KO 79/13

POSTANOWIENIE

Dnia 17 kwietnia 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Włodzimierz Wróbel (przewodniczący)

SSN Michał Laskowski (sprawozdawca)

SSN Andrzej Stępka

w sprawie **B. K.**

oskarżonego o przestępstwa z art. 226 § 1 k.k. i art. 226 § 3 k.k.,
po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu w dniu 17 kwietnia 2014 r.,
wniosku Sądu Rejonowego w Ł. z dnia 8 października 2013 r., sygn. akt IV K [...],
o przekazanie sprawy do rozpoznania innemu sądowi równorzędnemu,
na podstawie art. 37 k.p.k.

p o s t a n o w i ł

pozostawić wniosek bez rozpoznania

UZASADNIENIE

W sprawie B. K. wydany został w Sądzie Rejonowym w Ł. w dniu 29 sierpnia 2013 r., sygn. IV K [...], wyrok zaoczny, którym uznano go za winnego zarzucanych przestępstw z art. 226 § 1 k.k. i art. 226 § 3 k.k. i wymierzono mu karę łączną 100 stawek dziennych grzywny przy przyjęciu wysokości jednej stawki na 10 zł.

B. K. wniósł sprzeciw od tego wyroku, który zarządzeniem z dnia 10 września 2013 r. został przyjęty i wyznaczono termin rozprawy w toku której, biorąc pod uwagę stanowisko oskarżonego, Sąd Rejonowy w Ł. postanowieniem z dnia 8 października 2013 r., sygn. IV K [...], wystąpił do Sądu Najwyższego z inicjatywą (wnioskiem) rozważenia przekazania sprawy B. K. do rozpoznania innemu sądowi równorzędnemu ze względu na dobro wymiaru sprawiedliwości.

W uzasadnieniu wniosku podkreślono, że B. K. oskarżony został o czyny z art. 226 § 1 k.k. i z art. 226 § 3 k.k., polegające odpowiednio na znieważeniu sędziego Sądu Rejonowego w Ł. i znieważeniu konstytucyjnego organu Rzeczypospolitej Polskiej w postaci Sądu Rejonowego w Ł.. W tym stanie rzeczy orzekanie sądu miejscowo właściwego, to jest Sądu Rejonowego w Ł. byłoby postrzegane jako nieobiektywne, a każde niekorzystne dla oskarżonego rozstrzygnięcie mogłoby być odbierane jako odwet na oskarżonym, co nie sprzyałoby budowaniu autorytetu wymiaru sprawiedliwości, a narażałoby sąd miejscowo właściwy na podejrzenia o brak bezstronności.

Sprawa trafiła na posiedzenie Sądu Najwyższego w dniu 15 listopada 2013 r. W toku tego posiedzenia stwierdzono, że przeciw oskarżonego nie został rozpoznany, to jest nie wydano postanowienia o jego uwzględnieniu bądź nieuwzględnieniu. Akta sprawy przesłano do Sądu Rejonowego w celu wydania postanowienia w trybie art. 482 § 2 lub 3 k.p.k.

Postanowieniem Sądu Rejonowego w Ł. z dnia 3 grudnia 2013 r. nie uwzględniono sprzeciwu oskarżonego od wyroku zaocznego z dnia 29 sierpnia 2013 r. Po rozpoznaniu zażalenia oskarżonego Sąd Okręgowy w Ł. postanowieniem z dnia 31 stycznia 2014 r., sygn. V Kz [...], utrzymał w mocy zaskarżone postanowienie.

Sąd Najwyższy zważył co następuje.

W sprawie brak obecnie podstaw do rozważania czy zachodzą przesłanki do uwzględnienia inicjatywy Sądu Rejonowego. Dobro wymiaru sprawiedliwości w postaci zapewnienia możliwości postrzegania sądu jako organu w pełni bezstronnego może wymagać przekazania sprawy innemu, aniżeli miejscowo właściwy sądowi równorzędnemu. W przedmiotowej sprawie oskarżono B. K. o czyny znieważające sędziego Sądu Rejonowego w Ł. i samego tego sądu. Sąd ten jednak orzekł w sprawie, to jest wydał w dniu 29 sierpnia 2013 r. wyrok zaoczny. Wniesiony sprzeciw nie został uwzględniony. Tym samym postępowanie przed Sądem Rejonowym w Ł. zostało zakończone, a inicjatywa skierowana do Sądu Najwyższego stała się na obecnym etapie postępowania bezprzedmiotowa. W tej sytuacji wniosek zawarty w postanowieniu z dnia 8 października 2013 r. należało pozostawić bez rozpoznania.

W tym stanie rzeczy postanowiono jak w części dyspozytywnej.

[aw]